

2020. január

**HÍVOM A CSALÁDOKAT,
HÁZASPÁROKAT, JEGYESEKET ÉS
SZERELMESEKET,
A CSALÁDOKAT SZERETŐ SZERZETES- ÉS
PAPTESTVÉREKET, ÉS MINDENKIT, AKI A
CSALÁD ÉS AZ ÉLET MELLETT ÁLL!**

Olyan szívfájdító nézni ezeket a fiatalokat- szólította meg bátyját, az örömapát az eljegyzési ünnepségen az öccse -, amint itt örömtől sugárzó arccal fogadják a gratulációkat. Tele vannak reménnyel, tervekkel, gyönyörű elképzelésekkel, biztosra veszik, hogy sikerül úrrá lenniük azon a sok nehézségen, amelyek itt tornyosulnak előttünk, az egyes ember előtt éppúgy, mint az egész emberi társadalom előtt. Vajon van-e alapja reményüknek, nem csupán légvárakat építenek? És van e valaki, akiben bízhatnak, akire számíthatnak minden helyzetben? Nézd - válaszolt az örömapa -, visszagondolva a saját eljegyzésünkre úgy látom, hogy ezek a fiatalok ma sokkal könnyebb helyzetben vannak, mint amilyenben mi voltunk akkor. Mi csak titokban járhattunk hittanra, szüleink otthon próbálták többé-kevésbé megalapozni hitünket, a mai fiataloknak sokkal jobb lehetőségük van Isten segítségére építeni, szabadon gyakorolhatják vallásukat, éveken át rendszeres hitoktatásban, sőt jegyesoktatásban is részesülhetnek, Mi azért bízunk Istenben, mert ezt láttuk szüleinktől, akik tudatosan, megfontoltan építettek Istenre, mert így nevelkedtek, nagyszüleink ebben a szellemben indították őket az éltbe. Én azonban azt mondom - vette át ismét a szót az örömapa öccse -, hogy ebben a szüleinktől kapott hitben csalódtam. Arra tanítottak, hogy minden ügyemben bizalommal forduljak Istenhez, hogy imádkozzak, kérjek, higgyek Isten meg nem szűnő gondoskodó szeretetében, de Ő nem segített. Hiába kértem, hogy jó állásom legyen, nem sikerült ilyet kapnom. Kértem, hogy segítsen akkor, amikor egyéni vállalkozó lettem, a vállalkozásom csődbe ment, megbuktam. Házasságomban is kértem a támogatását, mint tudod, feleségem otthagytott, pont akkor, amikor csődbe mentem és adósságaim miatt reménytelen helyzetbe kerültem. Csapdában vagyok.

„Hol vagy?” Ez az ősrégi kérdés már a Szentírás első lapjain megjelenik, amikor Isten megkérdezi Ádámot: Hol vagy? A bűnbe esett és ezért elrejtőzni akaró Ádám zavarodottan magyarázkodik, és Évára hárítaná Isten parancsának megszegéséért a felelősséget, megjegyezve, hogy te, az Isten adtad mellém az asszonyt, akitől a tiltott gyümölcsöt kaptam. Isten pedig kimondja az igazságot: engedetlenségetek következményeként mindkettőtöknek nehézségekkel megküzdve kell élnie. (vö. Ter 3, 9-13)

Nem mindig egyszerű válaszolni, ha azt kérdezik tőlünk: Hol vagy most? Térbeli helyzetünkről nem mindig adunk szívesen felvilágosítást, és nem is mindenkinek. Autóbuszon, villamoson sokszor hallani, amint valaki telefonálva erre a kérdésre kitérő választ ad, talán mert valamiért „tilosban” jár, vagy mert éppen azért töltött el sok időt egy áruházban, mert kereste, hogy milyen ajándékkal lepje meg a kérdezőt. A választól függ, hogy a kérdező megnyugszik-e, vagy éppen fokozódik gyanakvása, esetleg féltő aggodalma. Még bonyolultabb a helyzet, ha arra kell választ adnunk, hogy hol tartunk életutunkon. Tanárok szokták megkérdezni volt diákjaikat: mondd, mi van veled, hol dolgozol, mivel foglalkozol? Viszonylag könnyű helyzetben van, aki rendben folytatja vagy befejezte tanulmányait, dolgozik valahol, családi körülményei is rendezettek, más szóval egyenesen halad útján. Az viszont, akinek életútja kitérőkkel, újrakezdésekkel, netán buktatókkal tarkított, már

nehezen tud nyílt, egyértelmű választ adni, mert sokszor maga sem tudja, hogy hol tart most, előre vagy hátrafelé halad, netán egy helyben toporog.

Hogyan tudod segíteni gyermekeidet, hogy a nekik megfelelő jó úton induljanak és járjanak?

Fontos lenne, hogy időnként magunktól is megkérdezzük, hogy hol vagyunk, merre járunk? Nem mindig könnyű erre válaszolni, de ha sikerül egyértelmű és világos választ adnunk, akkor jó érzés fog el bennünket, valamiféle felszabadultság vesz erőt rajtunk. Ha más kérdez, akkor sem mondhatunk olyat, amivel félretájékoztatjuk a kérdezőt, legfeljebb meggondolhatjuk, hogy most van-e a teljes igazság feltárásának ideje. Kapcsolatainkban mindig a teljes őszinteségre és egyértelműségekre kell törekednünk. A féligazságokba, a hátsó szándékú közlésekbe, a színlelt kedvességekbe előbb-útóbb belegabalyodunk, olyan láncokat rakunk magunkra, amelyektől nagyon nehéz megszabadulnunk. „Akár mondtok, akár tesztek valamit, tegyetek mindent Urunk Jézus nevében, és adjatok hálát az Atyaistennek általa!” (Kol 3, 17) tanítja Szent Pál.

Hogyan tudjátok családotokban, magatokban és gyerekeitekben az őszinteség, nyíltság és bizalom légkörét kialakítani? A családi asztalnál lefolytatott beszélgetések, a közös imák alkalmával meg tudtok e nyílni fenntartás nélkül egymás és Isten előtt? Másrészt hogyan tudtok védekezni a digitális „okos eszközökön”érkező álságos kapcsolatkeresések és hamis információ-kérések okozta károk ellen?

Az elmúlt évszázadokban sok nagy szent jutott el tévelygések és botladozások után az életszentségre vezető útra. Közéjük tartozik a néhány hete szentté avatott J. H. Newman bíboros, aki hosszú utat járt be, amíg anglikán papból római katolikus bíboros lett. Útjáról így vall a Tűzoszlop c. versében (utalva az Izraelt a pusztában vezető tűzoszlopra, I. Kiv 13,21-22):

Tűzoszlop

*Vezess, drága fény, a sötétben, mely körülvesz,
vezess hát engem!*

*Sötét az éj, hazám távol,
vezess hát engem!*

*Óvd léptemet: nem kívánom látni,
mi messze van, elég, ha egy lépést tudok tenni.*

*Nem mindig voltam ilyen; nem is kértem,
hogy te vezess,
utamat én szabtam meg,
de most te vezess!*

*A harsány nap volt ínyemre, s bár féltem,
gőg uralta szívemet: bocsásd meg, mi volt.*

*Oly sokáig áldott erőd, hát biztos
újra kész vezetni már,
ingoványon s sziklákon át, míg
fel nem száll az éj,
s a fénnel angyalok mosolya nem fogad,
mit oly rég szerettem, de elhagytam utamon.*

(Görföl Tibor fordítása)

Az eljegyzési ünnepség záróakkordjaként a menyasszony nagyapja szólt a fiatalokhoz. Tudjátok – kezdte mondókáját –, jó régen volt, amikor én eljegyeztem a

nagyit, egészen más világ volt akkor. Mégis úgy gondolom, hogy örömtök, boldog tervezgetéseitek mögött ugyanúgy ott lappanghat valami szorongás, egy kis bizonytalanság, mint ahogy az a mi eljegyzésünk is ott volt. Eleinte nehéz volt elfogadnunk, hogy most már igazán nincs Te és Én, hanem csak Mi; hogy nincs olyan, hogy ezt én így akarom, hanem azt kell kitalálnom, hogy te mit és hogy szeretnél. Arra is rá kellett jönnünk, hogy ha valami problémánk, gondunk van, akkor nem mehetünk egyenként senkihez tanácsért, mert az bármit mond, agyunkon átcikázik a félelem: mit szól majd ehhez a másik? Teltek-múltak a napok-hetek, és kezdtünk rájönni, hogy most már csak az a jó, ami közös, mert kezd közöttünk a határ lebomlani. Mire elérkezett a kettőnk első közös Karácsonya, minden imánk, minden kérésünk és minden hálaadásunk közös volt. Azt kívánom nektek is, hogy tudjatok együtt kérni, mindenért és egymásért együtt hálát adni és őszintén mondani: szerető és irgalmas Atyánk, legyen meg a Te akaratod!

Bíró László tábori püspök
az MKPK Családbizottságának elnöke
a Magyar Katolikus Családegyesület
elnöke